

คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ

รายงานการประชุม

คณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้

ครั้งที่ ๒/๒๕๖๔

วันพฤหัสบดีที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ เวลา ๑๓.๓๐ น.

โดยวิธีการประชุมทางไกล (Video Conference) ผ่านระบบ Cisco Webex Meetings

ผู้มาประชุม

๑.	ปลัดกระทรวงยุติธรรม
ศาสตราจารย์พิเศษวิศิษฎ์ วิศิษฎ์สรอรรถ	ประธานอนุกรรมการ
๒.	ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
นายบุญชูฐานันท์ ทัดทูน
อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด	อนุกรรมการ
๓.	ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม
นายเผ่าพันธ์ ชอบน้ำตาล
ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลประจำสำนักประธานศาลฎีกา	อนุกรรมการ
๔.	ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
พล.ต.ต.คมกฤษ ไวสืบข้าว
ผู้บังคับการกองคดีอาญา	อนุกรรมการ
๕.	ผู้แทนสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
นายพงศ์ธร ทองด้วง
ผู้อำนวยการส่วนนิติการ กองกฎหมาย	อนุกรรมการ
๖.	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
นายวรกร โอภาสนันท์
ผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง
กองกฎหมายกระบวนการยุติธรรม	อนุกรรมการ
๗.	ผู้แทนสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี
นางสาวสาวิตรี ชำนาญกิจ
รองเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี	อนุกรรมการ
๘.	ผู้แทนสำนักงานประมาณ
นางสาวณัฐฐณี เกิดสุคนธ์
นิติกรชำนาญการพิเศษ	อนุกรรมการ

๙. ผู้แทน...

๙. ผู้แทนคณะนิติศาสตร์ของภาครัฐซึ่งเป็นกรรมการ
ในคณะกรรมการฯ
นายไพสิฐ พาณิชย์กุล
ผู้ช่วยอธิการฝ่ายกฎหมาย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
๑๐. ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งประธานอนุกรรมการให้ความเห็นชอบ
ศาสตราจารย์ ณรงค์ ใจหาญ
อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
๑๑. ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งประธานอนุกรรมการให้ความเห็นชอบ
นายณัฐนันท์ สุวรรณมณี
ทนายความ
๑๒. ผู้แทนสภาพทนายความ
นายเกียรติศักดิ์ เหลืองอังกูร
อุปนายกฝ่ายช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย
๑๓. ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม
พ.ต.ท.พงษ์ธร ธีญญสิริ
๑๔. ผู้แทนสำนักงานกิจการยุติธรรมที่ได้รับมอบหมาย
นายชัยวัฒน์ รุ่งเล็ก
รองผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม
๑๕. ผู้แทนสำนักงานกิจการยุติธรรมที่ได้รับมอบหมาย
นางชัตติยา รัตนติลก
ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม
๑๖. ผู้แทนสำนักงานกิจการยุติธรรมที่ได้รับมอบหมาย
นางสาวสุตาพร สกฤติ
นิติกรชำนาญการพิเศษ

ผู้ไม่มาประชุม

๑. นางสมฤดี ธีญญสิริ
รองเลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง
๒. นายสุรพงษ์ อินทรถาวร
รองเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมชาย รัตนเชื้อสกุล
คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑. นางสาวคัทลียา แก้วอ่อน สำนักงานกิจการยุติธรรม
๒. นางสาวกัลยา ถ้ำทอง สำนักงานกิจการยุติธรรม
๓. นางสาวกมลชนก ดุริยประกิจ สำนักงานกิจการยุติธรรม
๔. นางสาวชวีรัตน์ สุขมงคล สำนักงานกิจการยุติธรรม
๕. นางสาวพิชญ์สินี พุดมปภพ สำนักงานกิจการยุติธรรม
๖. นางสาววรรณนทร์ บรรณมาศ สำนักงานกิจการยุติธรรม

เริ่มประชุม...

- เริ่มประชุม เวลา ๑๓.๓๐ น.
- ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - ๑๙) การประชุมครั้งนี้จึงต้องปรับโดยวิธีการประชุมทางไกล (Video Conference) ผ่านระบบ Cisco Webex Meetings ซึ่งการประชุมครั้งนี้เป็นการประชุมต่อเนื่องจากการประชุมคณะกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔
ที่ประชุมรับทราบ
- ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม
ฝ่ายเลขานุการเสนอรายงานการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔
ให้ที่ประชุมรับรอง
- มติที่ประชุม รับรองรายงานการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ โดยไม่มี
การแก้ไข
- ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องเพื่อทราบ
ไม่มี
- ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องเพื่อพิจารณา
๔.๑ แนวทางการดำเนินงานเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชน
และหน่วยงานภาครัฐ
สืบเนื่องจากคณะกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการพิจารณาดำเนินการตรวจสอบ พ้นกรณีตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๐ ว่าหน้าที่ในการตรวจสอบการเผยแพร่ข้อมูล ด้านกฎหมายและหน้าที่ในการเป็นศูนย์ข้อมูลการเผยแพร่กฎหมาย ของสำนักงานกิจการยุติธรรม ได้มีการ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปโดยผลของกฎหมายอื่นหรือไม่ โดยให้พิจารณาตรวจสอบกับพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์ การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ รวมถึงกฎหมาย หลักเกณฑ์ และ แนวทางอื่นที่เกี่ยวข้อง และหากผลการตรวจสอบปรากฏว่า เป็นหน้าที่ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมยังต้อง ดำเนินการต่อไป ให้สำนักงานกิจการยุติธรรมพิจารณาจัดทำแผนการปรับปรุงกระบวนการรับรายงานและการ จัดทำผลการรายงานตามแบบตรวจสอบการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงาน ภาครัฐ (LAMP ๑) และแบบรายงานการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงาน ภาครัฐ (LAMP ๒) เสนอต่อคณะกรรมการฯ ในการประชุมครั้งถัดไป โดยฝ่ายเลขานุการได้ทำการศึกษา กฎหมายและข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง พบว่า มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๐ ได้เห็นชอบ แนวทางการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐตามที่คณะกรรมการ พัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ (กพยช.) เสนอใน ๒ ประเด็นหลัก ดังนี้

๑. เห็นชอบแนวทางการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ ประกอบด้วย หน่วยงานที่มีบทบาทในการเผยแพร่กฎหมาย กรอบของกฎหมายที่จะต้องมีการเผยแพร่ แผนปฏิบัติการเผยแพร่กฎหมาย สื่อหรือช่องทางที่ใช้ในการสื่อสาร และกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงการติดตามและประเมินผลการดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินการ และการบูรณาการเพื่อการเผยแพร่กฎหมาย โดยสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

๑.๑ แบ่งหน่วยงานที่มีบทบาทในการเผยแพร่กฎหมาย ออกเป็น ๕ กลุ่ม ได้แก่ ๑. หน่วยงานผู้เสนอกฎหมาย ๒. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย ๓. หน่วยงานผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการเผยแพร่กฎหมาย ๔. หน่วยงานที่เป็นภาคีเครือข่ายที่สนับสนุนการใช้กฎหมาย ๕. หน่วยงานสื่อสารมวลชน

๑.๒ แบ่งกฎหมายที่จะทำการเผยแพร่ ออกเป็น ๔ กรอบ ได้แก่ ๑.กฎหมายใหม่ และแก้ไขเพิ่มเติม ๒.กฎหมายที่ประชาชนควรรู้ ๓.กฎหมายที่เด็กและเยาวชนควรรู้ ๔.กฎหมายที่สื่อมวลชนควรรู้

๑.๓ แผนปฏิบัติการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ เพื่อประโยชน์ในการขับเคลื่อนแนวทางการเผยแพร่กฎหมายไปสู่การปฏิบัติ แบ่งเป็น ๓ แผน ประกอบด้วย แผนปฏิบัติการที่ ๑ การเผยแพร่กฎหมายใหม่และที่แก้ไขเพิ่มเติมและกฎหมายที่ประชาชนควรรู้ แผนปฏิบัติการที่ ๒ การเผยแพร่กฎหมายที่เด็กและเยาวชนควรรู้ แผนปฏิบัติการที่ ๓ การเผยแพร่กฎหมายที่สื่อมวลชนควรรู้ ทั้งนี้ ให้หน่วยงานที่มีบทบาทในการเผยแพร่กฎหมายเป็นผู้เผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายให้แก่ประชาชน

๑.๔ สื่อและช่องทางที่ใช้ในการสื่อสาร ประกอบด้วย สื่อกระแสหลัก เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และอินโฟกราฟฟิค เป็นต้น สื่อออนไลน์ เช่น เว็บไซต์ หรือเฟสบุค เป็นต้น โครงการหรือกิจกรรม เช่น การจัดอบรมพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายนั้น เป็นต้น และโฆษกประจำกระทรวงหรือหน่วยงาน โดยกฎหมายที่จะทำการเผยแพร่ นั้น ต้องมีความสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม โดยกลุ่มเป้าหมายหลักมี ๒ กลุ่ม คือ กลุ่ม ผู้ใช้กฎหมาย และกลุ่มผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย

๑.๕ ให้หน่วยงานต่าง ๆ ดำเนินการตามที่ได้รับมอบหมาย ดังนี้

๑) ให้สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเป็นศูนย์กลางในการเผยแพร่กฎหมายที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ในฐานะหน่วยงานผู้รับผิดชอบงานราชกิจจานุเบกษา เพื่อให้ทราบว่าขณะนั้นมีกฎหมายฉบับใดประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วบ้าง ซึ่งสามารถดำเนินการเผยแพร่กฎหมายดังกล่าวผ่านทางเว็บไซต์ราชกิจจานุเบกษาได้ทันที

๒) ให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นศูนย์กลางในการเผยแพร่ฐานข้อมูลทั้งหมด โดยเป็นการเผยแพร่กฎหมาย การจัดทำเนื้อหาหากกฎหมายให้เป็นปัจจุบัน รวมถึงการเผยแพร่กฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้อง

๓) ให้โฆษกประจำกระทรวงหรือหน่วยงานมีหน้าที่เผยแพร่กฎหมายที่กระทรวงหรือหน่วยงานรับผิดชอบเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ

๔) ให้สำนักงานกิจการยุติธรรมเป็นศูนย์ข้อมูลการเผยแพร่กฎหมาย โดยมีหน้าที่ในการดำเนินการเผยแพร่กฎหมาย และกำกับดูแลและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเผยแพร่กฎหมาย

๒. เห็นชอบให้หน่วยงานผู้เสนอให้มีหรือปรับปรุงกฎหมายจัดส่งแบบตรวจสอบการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐให้สำนักงานกิจการยุติธรรม โดยให้หน่วยงานจัดทำและเสนอแบบตรวจสอบดังกล่าว ไปพร้อมกับการเสนอหรือปรับปรุงร่างกฎหมายในชั้นของการเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อขอความเห็นชอบในหลักการของร่างกฎหมาย และเมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นชอบ

ในหลักการของร่างกฎหมายแล้ว ให้สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีส่งแบบตรวจสอบฯ ให้สำนักงานกิจการยุติธรรมเพื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้ในการดำเนินการตามแนวทางการเผยแพร่กฎหมายนั้น

ซึ่งจากการศึกษาสามารถสรุปหน้าที่ของสำนักงานกิจการยุติธรรมตามมติคณะรัฐมนตรีที่สำคัญได้ ๒ ประการ ดังนี้

๒.๑ หน้าที่ในการเป็นศูนย์ข้อมูลการเผยแพร่กฎหมาย ซึ่งจากการศึกษา พบว่าการเผยแพร่กฎหมาย ตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ให้หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายฉบับใด เป็นผู้เผยแพร่กฎหมายฉบับนั้น โดยมีเจตนารมณ์เพื่อประโยชน์ในการให้ประชาชนสามารถเข้าถึงกฎหมายได้อย่างทั่วถึง เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับหน้าที่ในการดำเนินการเผยแพร่กฎหมายในฐานะเป็นศูนย์ข้อมูลการเผยแพร่กฎหมายของสำนักงานกิจการยุติธรรมตามมติคณะรัฐมนตรี วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๐ จะเห็นได้ว่าเป็นเจตนารมณ์ประการเดียวกัน ประกอบกับเป็นการเผยแพร่กฎหมายในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้น บทบาทหน้าที่ในการเผยแพร่กฎหมายของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย กับสำนักงานกิจการยุติธรรม จึงมีความซ้ำซ้อนกัน รวมทั้งหน้าที่ในการกำกับดูแลและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเผยแพร่กฎหมาย อันเป็นหน้าที่ที่เกิดขึ้นก่อนการบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ หน้าที่นี้จึงหมดความจำเป็นลงเช่นกัน เนื่องจากเมื่อพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับแล้ว หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ตามมาตรา ๓๒ ต้องจัดให้มีและเผยแพร่ข้อมูลกฎหมายในระบบกลางให้เป็นไปตามที่พระราชบัญญัตินี้กำหนด ซึ่งเป็นหน้าที่ตามกฎหมายบังคับอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องมีหน่วยงานกลางมาทำหน้าที่ในการกำกับดูแลและประสานงานกับหน่วยงานนั้น ๆ เพื่อให้มีการเผยแพร่กฎหมายอีก

๒.๒ หน้าที่ในการรับแบบรายงานการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งจากการศึกษา พบว่า วัตถุประสงค์ของหน้าที่ในการประเมินผลการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐของสำนักงานกิจการยุติธรรม เกิดมาจากการที่ไม่มีหน่วยงานกลางในการทำหน้าที่ประเมินผลและการติดตามการเผยแพร่กฎหมายฯ อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้ว หน่วยงานจะถูกกำกับติดตามการเผยแพร่กฎหมายโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ตามมาตรา ๓๒ ต้องจัดให้มีและเผยแพร่ข้อมูลกฎหมายในระบบกลาง จึงไม่จำเป็นต้องจัดส่งแบบตรวจสอบการเผยแพร่กฎหมายฯ ตามแบบ LAMP ๑ และแบบ LAMP ๒ ให้แก่สำนักงานกิจการยุติธรรมอีก ประกอบกับในการประเมินความเป็นไปได้ในการดำเนินการตามแผนและการเลือกใช้สื่อและช่องทางการสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงความสอดคล้องและเหมาะสมของสื่อและช่องทางการสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่มนั้น ตามหลักเกณฑ์การจัดทำคำอธิบายสรุปสาระสำคัญของกฎหมาย ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติฯ ได้กำหนดเงื่อนไขการจัดทำคำอธิบายสรุปสาระสำคัญของกฎหมายไว้แล้ว โดยกำหนดว่า ในการจัดทำคำอธิบายสรุปสาระสำคัญของกฎหมาย ควรใช้ภาษาที่ง่ายต่อความเข้าใจของประชาชน และอาจนำรูปแบบของภาพประกอบเสียงหรือรูปแบบการสื่อสารความเข้าใจอื่นมาประกอบการเผยแพร่ด้วยก็ได้ อันถือเป็นการตรวจสอบการเผยแพร่กฎหมายโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายแล้ว

ประเด็นอภิปราย

หน้าที่ของสำนักงานกิจการยุติธรรมในการเป็นศูนย์ข้อมูลการเผยแพร่กฎหมาย และรับแบบรายงานการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ เป็นการกำหนดหน้าที่ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๐ ในระหว่างที่ยังไม่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ เพื่อให้มีการตรวจสอบการเผยแพร่กฎหมายเพื่อสร้างการรับรู้แก่ประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ และเพื่อให้มีหน่วยงานกลางในการช่วยประชาสัมพันธ์กฎหมายให้ประชาชนเข้าใจได้ง่ายขึ้นผ่านสื่อเรียนรู้ต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้ว พบว่า หน้าที่ดังกล่าวได้หมดความจำเป็นลง เนื่องจากเป็นหน้าที่ที่ซ้ำซ้อนกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งได้กำหนดหน้าที่นี้แก่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังนั้น สำนักงานกิจการยุติธรรมควรมีการหารือร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อบูรณาการหน้าที่ดังกล่าวร่วมกัน โดยให้สำนักงานกิจการยุติธรรมให้ข้อเสนอแนะหรือร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับการสร้างการรับรู้และการตรวจสอบการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชน ในฐานะที่สำนักงานกิจการยุติธรรมเป็นหน่วยงานที่มีการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวมาก่อน

มติที่ประชุม มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการหารือร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า สำนักงานกิจการยุติธรรมจะสามารถให้ข้อเสนอแนะหรือร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับการสร้างการรับรู้และการตรวจสอบการรับรู้ด้านกฎหมายของประชาชนในลักษณะหรือช่องทางใดได้บ้างต่อไป

๔.๒ การดำเนินงานโครงการทบทวนและประเมินผลเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators: LEI)

สืบเนื่องจากคณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการดำเนินการตรวจสอบผลการดำเนินการของเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (LEI) ว่ามีกระบวนการงานซ้ำซ้อนกับเครื่องมือและแนวทางการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีการับผิดชอบตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือไม่ อย่างไร และให้มีการพิจารณาทบทวนประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการนำเครื่องมือการประเมินการบังคับใช้กฎหมาย (LEI) มาใช้งานจริงว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายหรือไม่ และวิเคราะห์ว่าจะนำมาช่วยส่งเสริมกับเครื่องมือกลางตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้อย่างไรบ้าง

ฝ่ายเลขานุการได้นำเสนอความเป็นมาของการดำเนินโครงการทบทวนและประเมินผลเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators: LEI) โดยสืบเนื่องมาจากคณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ในการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ ได้ให้ความเห็นชอบกรอบแนวทางการดำเนินงานด้านการพัฒนาประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการบังคับใช้กฎหมาย โดยแบ่งเป็น ๔ ส่วน ดังนี้

๑. การเพิ่มประสิทธิภาพด้านตัวบทบัญญัติของกฎหมาย
๒. การเพิ่มประสิทธิภาพด้านผู้ปฏิบัติงานบังคับใช้กฎหมาย
๓. การเพิ่มประสิทธิภาพด้านผู้ถูกบังคับใช้กฎหมาย
๔. การกำกับดูแล ติดตาม และประเมินผลด้านการบังคับใช้กฎหมาย

โดยส่วนที่ ๔ การกำกับดูแล ติดตามและประเมินผลด้านการบังคับใช้กฎหมายเป็นกระบวนการที่นำไปสู่การกำหนดมาตรฐานคุณภาพของกระบวนการบังคับใช้กฎหมายซึ่งมุ่งเน้นการประเมินผลภายหลังจากที่กฎหมายบังคับใช้แล้ว ผ่านการพัฒนาเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย โดยใช้ตัวชี้วัดหรือหลักเกณฑ์การประเมินที่มีความชัดเจน เที่ยงตรง เป็นระบบและสะท้อนข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในการบังคับใช้กฎหมายได้อย่างแท้จริง สามารถสะท้อนคุณภาพของการบังคับใช้กฎหมายนั้น ๆ ทั้งในมิติด้านบทบัญญัติ หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ ผู้ทำหน้าที่การบังคับใช้กฎหมายว่ามีผลการดำเนินการเป็นอย่างไร ความคุ้มค่าของกฎหมายเมื่อเทียบกับประโยชน์ที่ได้รับ โดยในการประเมินผลต้องเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งภาคประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินผลด้วย ทั้งนี้ คณะอนุกรรมการฯ ได้มีมติที่เกี่ยวข้องส่วนที่ ๔ การกำกับดูแล ติดตาม และประเมินผลด้านการบังคับใช้กฎหมาย โดยมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการนำเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators: LEI) ไปทดลองประเมินกฎหมาย ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้รักษาการ โดยที่ผ่านมาสำนักงานกิจการยุติธรรมได้นำเครื่องมือดังกล่าวไปประเมินกฎหมาย ๔ ฉบับ ได้แก่ ๑. พระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๘ ๒. พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ ๓. พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๖ และ ๔. พระราชบัญญัติพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งจากการนำเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายไปทดลองใช้ทำให้ทราบผลการบังคับใช้ของกฎหมายฉบับนั้น ๆ และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงพัฒนาเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย เช่น ควรปรับข้อความเกณฑ์พิจารณาให้ผู้สามารถใช้สามารถเข้าใจได้ง่าย ควรรวมเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องเข้าไว้ด้วยกันเพื่อลดความซ้ำซ้อนในการพิจารณา ควรพัฒนาเกณฑ์และระดับในการแปลผล เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการของผู้บังคับใช้กฎหมายภายหลังการประเมิน โดยควรมีการพัฒนารูปแบบหรือกระบวนการในการประเมินในหลาย ๆ รูปแบบ เพื่อเป็นทางเลือกหรือแนวทางให้กับผู้ที่นำเครื่องมือนี้ไปใช้ให้มีความเหมาะสมกับบริบทของกฎหมายที่ต้องการประเมิน

โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ สำนักงานกิจการยุติธรรมได้จัดทำโครงการทบทวนและประเมินผลเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators: LEI) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนและสังเคราะห์ผลการนำเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายจากการวิจัยกฎหมาย จำนวน ๔ ฉบับ และเพื่อพัฒนาเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายที่มีความแม่นยำ เชื่อถือได้ และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล และสามารถประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตามข้อกำหนดมาตรา ๗๗ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

ทั้งนี้ การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์กฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำแบบรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายประกอบด้วย ๔ ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ ๑ ข้อมูลเบื้องต้น เช่น หน่วยงานผู้รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ หน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมาย ผู้รักษาการตามกฎหมาย เหตุแห่งการประเมินผลสัมฤทธิ์ ส่วนที่ ๒ การวิเคราะห์ความจำเป็นและผลกระทบของกฎหมาย เช่น กฎหมายนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาใด มาตรการสำคัญที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้คืออะไร กฎหมายนี้มีบทบัญญัติกำหนดให้ประชาชนต้องกระทำการหรืองดเว้นกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือไม่ อย่างไร กฎหมายนี้ยังมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของประชาชนหรือไม่ เพียงใด ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการมีกฎหมายนี้คืออะไร ส่วนที่ ๓ การตรวจสอบเนื้อหาของกฎหมาย เช่น กฎหมายนี้มีความสัมพันธ์หรือใกล้เคียงกับกฎหมายอื่นหรือไม่ อย่างไร มีการฟ้องคดีต่อศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครอง หรือการร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินหรือคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกี่ยวกับ

กฎหมายนี้ก็เรื่องและในประเด็นใด การใช้ระบบอนุญาต ระบบคณะกรรมการ ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ และโทษอาญาในกฎหมายนี้ (ถ้ามี) ยังมีความเหมาะสมอยู่หรือไม่ อย่างไร ส่วนที่ ๔ ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย เช่น การรับฟังความคิดเห็นในประเด็นตามที่กฎหมายกำหนด กฎหมายนี้คุ้มค่าหรือได้สัดส่วนเมื่อเทียบประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของประชาชนและทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือไม่ อย่างไร สมควรยกเลิก แก้ไข ปรับปรุงกฎหมายหรือกฎหมายหรือไม่ อย่างไร สมควรดำเนินการอื่นเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย หรือมีข้อเสนออื่นหรือไม่ อย่างไร โดยกำหนดให้หน่วยงานผู้รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์จะต้องรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตามแนวทางการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายที่ประกาศโดยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators) และแบบรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ พบว่า มีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการดำเนินการไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพื่อให้กฎหมายมีความทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต การลดความซ้ำซ้อนและขัดแย้งกันของกฎหมาย และเพื่อไม่ให้เป็นการแก่ประชาชน

ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ของเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators) กับแนวทางการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

เครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators)	แนวทางการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย
๑. เพื่อให้กฎหมายมีความทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์สภาพปัญหาในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต	๑. การมีกฎหมายเพียงพอที่จำเป็น โดยยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็น ล้าสมัย หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิต หรือการประกอบอาชีพ เพื่อไม่ให้เป็นการแก่ประชาชน
๒. เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานของหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย โดยพิจารณาตามตัวชี้วัดในองค์ประกอบต่าง ๆ ให้เป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน	๒. การพัฒนากฎหมายให้สอดคล้องกับหลักสากลและพันธกรณีระหว่างประเทศ
๓. เพื่อให้หน่วยงานที่ออกกฎหมายมีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นที่ลงสรุปได้ว่ากฎหมายนั้นสามารถนำไปบังคับใช้ได้ ตรงตามเจตนารมณ์และความมุ่งหมายของกฎหมายที่กำหนดไว้	๓. การลดความซ้ำซ้อนและขัดแย้งกันของกฎหมาย
๔. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมารถระบุได้ว่ากฎหมายนั้น ๆ ควรที่จะปรับปรุง แก้ไข หรือยกเลิก โดยพิจารณาจากหลักฐานประกอบที่เป็นมาตรฐาน	๔. การลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมในสังคม
๕. เพื่อให้ได้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่ากฎหมายที่มีอยู่ นั้นสามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	๕. การเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

อย่างไรก็ดี เครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators) กับแนวทางการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ อาจมีความแตกต่างกันในส่วนของแบบเครื่องมือที่นำมาใช้โดยมีบางรายการที่ไม่ปรากฏในแบบรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แต่ได้ปรากฏในแบบเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายของสำนักงานกิจการยุติธรรม เช่น

๑. องค์ประกอบที่ ๓ การนำกฎหมายไปบังคับใช้ (การคัดสรรผู้ปฏิบัติงานบังคับใช้กฎหมาย เช่น มีการประเมินสมรรถนะ การกำกับติดตามผู้ปฏิบัติงานบังคับใช้กฎหมาย เช่น สำนวจความพอใจของประชาชน การบริหารทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรทางวัตถุ เช่น มีการวางแผนอัตรากำลัง)

๒. องค์ประกอบที่ ๔ ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมของผู้ถูกบังคับใช้กฎหมาย (ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลและความรู้ของผู้ถูกบังคับใช้กฎหมายภายหลังที่กฎหมายมีผลบังคับใช้ ทัศนคติของผู้ถูกบังคับใช้กฎหมายภายหลังที่กฎหมายมีผลบังคับใช้ พฤติกรรมของผู้ถูกบังคับใช้กฎหมายภายหลังที่กฎหมายมีผลบังคับใช้)

ทั้งนี้ มีบางประเด็นคำถามที่เครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators) ยังไม่สอดคล้องกับรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย เช่น

๑. การตรวจสอบเนื้อหาของกฎหมาย เช่น ข้อคำถามเกี่ยวกับการมีระบบอนุญาตระบบคณะกรรมการ ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ และโทษาอาญา และความสอดคล้องกับหลักสากลและพันธกรณีระหว่างประเทศ การฟ้องร้องต่อศาลที่เกี่ยวข้อง

๒. ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ เช่น การนำผลการรับฟังความคิดเห็นมาผนวกกับข้อสรุปและการนำผลการวิเคราะห์การจัดทำกฎหมายมาพิจารณาด้วย

โดยฝ่ายเลขานุการเห็นว่าเพื่อให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นจึงขอเสนอแนวทางในการพัฒนาเครื่องมือการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายโดยนำเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators) ไปผนวกกับแบบรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยนำประเด็นคำถามที่มีการใช้ในการเครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย และข้อเสนอแนะจากงานวิจัยที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้จัดทำขึ้นเพิ่มเติมเข้ามาในแบบรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อให้มีความครอบคลุม ครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

ประเด็นอภิปราย

เครื่องมือการประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Indicators: LEI) เป็นกรณีของการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายซึ่งสำนักงานกิจการยุติธรรมได้ดำเนินการพัฒนาขึ้นเพื่อกำหนดเป็นแนวทางการดำเนินงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อนที่จะมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยขอบเขตการดำเนินงานของคณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติเน้นด้านการพัฒนากระบวนการยุติธรรม ส่วนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจะเน้นในส่วนของกฎหมายในภาพรวม ซึ่งการดำเนินงานจะมีบางส่วนที่มีความทับซ้อนกันกรณีของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ดังนั้น สำนักงานกิจการยุติธรรมควรมีการหารือร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อดำเนินการร่วมกัน โดยกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมมอบหมายให้คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติดำเนินการ เพื่อมิให้การดำเนินงานมีความทับซ้อนกัน

มติที่ประชุม มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการหารือร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เพื่อร่วมกันกำหนดแนวทางการดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายที่มีความชัดเจน และนำเสนอต่อที่ประชุมคณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้เพื่อทราบต่อไป

๔.๓ ร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

สืบเนื่องจากในคราวประชุมคณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมายและการบังคับใช้ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ที่ประชุมได้มีประเด็นข้อสังเกตที่สำคัญ ดังนี้

๑. การกำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมจากเดิม สำนักงานศาลยุติธรรมปรับเปลี่ยนเป็นกระทรวงยุติธรรม โดยมีการแก้ไขร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๔ และมาตรา ๖

๒. การปรับเปลี่ยนฐานความผิดที่ร่างพระราชบัญญัติฯ กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย แม้ผู้เป็นเจ้าของประวัติจะได้รับคำสั่งลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปี นับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาแล้วก็เปิดเผยได้ตามร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕

๓. การแก้ไขร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๑๑ จากเดิม “ให้หน่วยงานที่ได้จัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมไว้ตามอำนาจหน้าที่ เปิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงานอื่น ได้...” เป็น “ให้หน่วยงานที่ได้จัดเก็บรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมหรือข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา ไว้ตามอำนาจหน้าที่ เปิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงานอื่นได้...” เพื่อให้สอดคล้องกับนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” ที่กำหนดให้เฉพาะข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา เท่านั้นเป็นข้อมูลประวัติอาชญากรรม แต่ข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญายังคงต้องเป็นข้อมูลที่ให้เปิดเผยได้ในระหว่างหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจึงต้องเพิ่มเติมถ้อยคำดังกล่าว

ในการนี้ ฝ่ายเลขานุการได้มีการปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. ในเบื้องต้นโดยเฉพาะในประเด็นการปรับเปลี่ยนหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการเปิดเผยประวัติอาชญากรรมและฐานความผิดที่ต้องมีการเปิดเผยแม้ผู้เป็นเจ้าของประวัติจะได้รับคำสั่งลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินหรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษา และได้มีการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นเรื่องรายละเอียด ข้อมูลที่จัดเก็บ และการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมตามข้อสังเกตจากที่ประชุม รวมไปถึงฐานความผิดร้ายแรงในต่างประเทศกำหนดให้ต้องมีการเปิดเผยโดยตลอดเพื่อนำมาประกอบการพิจารณากำหนดฐานความผิดในมาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ เพิ่มเติม โดยสามารถสรุปสาระสำคัญในแต่ละประเด็นได้ดังนี้

๑. ข้อมูลจัดเก็บ และการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม

๑.๑ ประเทศนิวซีแลนด์ จัดเก็บข้อหาที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด คำพิพากษาลงโทษ และข้อมูลการกระทำความผิดในคดีจราจร และการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมมีเว็บไซต์ที่สามารถขอข้อมูลประวัติอาชญากรรมผ่านทางออนไลน์ได้ โดยจะเป็นลักษณะการตรวจสอบข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่จะให้รายละเอียดคำพิพากษาที่สามารถเปิดเผยได้ทั้งหมด และจะไม่มีการเปิดเผยข้อหาที่ยังไม่ได้มีการขึ้นศาล ข้อหาใด ๆ ที่ไม่ได้ถูกศาลว่าพิพากษาคัดสินว่ากระทำความผิด ครั้งที่ขึ้นศาลและถูกตัดสินว่าไม่มีความผิด เป็นต้น

๑.๒ ประเทศแคนาดา มีการจัดเก็บชื่อ - สกุล วันเกิด ที่อยู่ล่าสุด และ คำพิพากษาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคำตัดสินของศาล และมีการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรมผ่านทางเว็บไซต์ โดยแบ่งการเปิดเผยข้อมูลเป็น ๒ ส่วนสำคัญ คือ ๑. Criminal record check (การตรวจสอบประวัติอาชญากรรม) จะตรวจสอบว่าบุคคลใดถูกตั้งข้อหาหรือถูกตัดสินว่ามีคดีอาชญากรรมหรือไม่ และ ๒. Police

information check (ตรวจสอบข้อมูลตำรวจ) เรียกอีกอย่างว่าใบรับรองตำรวจ การตรวจสอบประวัติ เบื้องหลังหรือการตรวจสอบอ้างอิง ต้องติดต่อดำรวจในพื้นที่

๑.๓ ประเทศอังกฤษ ข้อมูลที่จัดเก็บในทะเบียนประวัติอาชญากรรม ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด อาทิ รูปพรรณ ลายนิ้วมือ นัยน์ตา เส้นผม สารคัดหลั่ง ตัวอย่าง DNA ภูมิหลังทางการศึกษา เลขบัตรประชาชน วันเดือนปีเกิด เป็นต้น และข้อมูลเกี่ยวกับคดี อาทิ วันเดือนปีและสถานที่กระทำความผิด ความผิดที่ถูกตั้งข้อกล่าวหา โทษที่ลงแก่การกระทำและคำพิพากษา (กรณีศาลมีคำพิพากษาแล้ว) เป็นต้น และในการตรวจสอบข้อมูลประวัติอาชญากรรมแบ่งได้เป็น ๓ ชั้น คือ

(๑) ชั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยรายละเอียดของคำพิพากษาทั้งหมดที่ถือว่า ยังได้รับโทษไม่ครบถ้วน โดยบุคคลทุกคนสามารถสมัครเพื่อตรวจสอบพื้นฐานได้และนายจ้างสามารถขอให้ ผู้สมัครงานทุกคนสมัครเพื่อรับการตรวจสอบชั้นพื้นฐานในระหว่างกระบวนการจัดหางานได้เช่นกัน

(๒) ชั้นมาตรฐาน ประกอบด้วยรายละเอียดทั้งคำพิพากษาที่ได้รับโทษ ครบถ้วนแล้วและที่ยังได้รับโทษไม่ครบถ้วน รวมถึงข้อมูลการแจ้งเตือน ข้อควรระวัง การประชุมเยาวชนเพื่อ เบี่ยงเบนจากพฤติกรรมอาชญากร เป็นต้น

(๓) ชั้นสูง เป็นข้อมูลประวัติอาชญากรรมที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ประกอบด้วย ข้อมูลเดียวกันกับการตรวจสอบชั้นมาตรฐานและบันทึกของตำรวจที่จัดทำขึ้นในพื้นที่ ในการทำงานกับเด็กและ ผู้ใหญ่ที่มีความเสี่ยงการตรวจสอบอาจรวมถึงข้อมูลที่จัดเก็บโดย Disclosure and Barring Service (DBS) นอกจากนี้ หากเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของตำรวจแม้เป็นข้อมูลที่ไม่ได้เป็นคำพิพากษาของศาล เช่น พฤติการณ์หรือกรณีเล็กน้อยที่ไม่ปรากฏที่ศาล ข้อมูลเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนที่ดำเนินการอยู่ หากตำรวจเชื่อว่ามีเจตจำนงจำเป็นต้องเปิดเผยก็สามารถเปิดเผยได้ ซึ่งถ้าตำรวจเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม ที่ไม่ได้เป็นคำพิพากษาของศาลในเอกสารประวัติอาชญากรรม และเจ้าของประวัติเห็นว่าไม่ควรมีการเปิดเผยก็สามารถโต้แย้งได้ ซึ่งการตรวจสอบชั้นสูงจะใช้ในกรณีผู้สมัครเข้าทำงานหรือเป็นอาสาสมัครในงานที่มี การให้บริการในการดูแลเด็กหรือดูแลบุคคลผู้อ่อนความสามารถอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ

ในแต่ละชั้นจะมีการเปิดเผยข้อมูลประเภทต่าง ๆ เกี่ยวกับประวัติ อาชญากรรมที่แตกต่างกันต่อนายจ้าง เช่น การดักเตือน การคาดโทษ ค่าปรับ ฐานความผิดและมีคำพิพากษา แต่ได้รับโทษครบถ้วนแล้วจะไม่ปรากฏขึ้น แต่คำพิพากษาในฐานความผิดปัจจุบันจะปรากฏในข้อมูลประวัติ อาชญากรรมเสมอ

๑.๔ ประเทศฝรั่งเศส การจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรและการ เปิดเผยข้อมูลแบ่งได้เป็น ๓ ระดับ ได้แก่

- ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข ๑

เป็นเอกสารที่มีความสมบูรณ์ที่สุดในบรรดาทะเบียนประวัติทั้งหมด ทั้งนี้ เพราะจะบันทึกประวัติการกระทำความผิดของผู้กระทำผิด และคำพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิดทั้งหมด เปิดเผย ให้เฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญาในศาลเท่านั้น คือ พนักงานสอบสวน อัยการและผู้พิพากษา

- ทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข ๒

เป็นเอกสารที่มีความสมบูรณ์รองลงมา ทั้งนี้เพราะทะเบียนประวัติ อาชญากรหมายเลข ๒ จะหลีกเลี่ยงการบันทึกข้อมูลอันนำไปสู่การตอกย้ำถึงความผิดที่ผู้กระทำผิดเคยทำมา ก่อนในบางอย่าง ดังนั้นข้อมูลในทะเบียนประวัติอาชญากรหมายเลข ๒ จะไม่ปรากฏข้อเท็จจริงต่อไปนี้ คือ คำพิพากษาให้ใช้การฝึกและอบรมสำหรับเด็ก, คำพิพากษาคดีลหุโทษ, การรอกการลงโทษที่พ้นเวลาการลงโทษ มาแล้ว, อำนาจปกครองผู้เยาว์, คำพิพากษาที่ถูกลบล้างไปแล้วอันเนื่องมาจากการล้างมลทิน, คำสั่งชะลอฟ้อง เปิดเผยแก่เฉพาะพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลในด้านธุรการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครอง องค์กร

มหาชน เพื่อประโยชน์ในการคัดเลือกเข้ารับราชการ เฉพาะกรณีที่หน่วยงานหรือบุคคลดังกล่าวมีวัตถุประสงค์
เข้าดูข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการจ้างบุคคลที่ต้องทำงานใกล้ชิดกับเด็กหรือเยาวชน

- ทะเบียนประวัติอาชญากรรมหมายเลข ๓

เป็นเอกสารที่มีการบันทึกข้อมูลน้อยที่สุด คือ คำพิพากษาลงโทษ
คดีอาญาสำหรับโทษจำคุกมากกว่า ๒ ปี โดยไม่รอการลงโทษ คำพิพากษาลงโทษคดีอาญาสำหรับโทษจำคุก
ไม่มากกว่า ๒ ปี โดยไม่รอการลงโทษ และศาลสั่งให้บันทึกประวัติไว้ในเอกสารนี้ และมาตรการคุมประพฤติ
ภายหลังพ้นโทษ และโทษจำกัดการประกอบวิชาชีพหรือทำงานที่ใกล้ชิดกับเด็กหรือผู้เยาว์ เปิดเผยแก่
หน่วยงาน หรือผู้มีส่วนได้เสียทั่วไปได้ในกรณีใช้ในการสมัครงาน

๒. ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย โดยได้มีการศึกษาใน
ประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส สิงคโปร์ แคนาดา นิวซีแลนด์ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

๒.๑ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพร่างกาย ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการ
เปิดเผยคือ ประเทศสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และนิวซีแลนด์

๒.๒ ความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งมีทั้งความผิดฐานข่มขืน อนาจาร การมี
เพศสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ และการประทุษร้ายทางเพศ โดยประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย คือ
ประเทศฝรั่งเศส สิงคโปร์ แคนาดา นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา

๒.๓ ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีเด็ก ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการ
เปิดเผย คือ ประเทศออสเตรเลีย และสหรัฐอเมริกา

๒.๔ ความผิดฐานค้ามนุษย์ ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย คือ
ประเทศแคนาดา

๒.๕ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น การปล้นทรัพย์ ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์
วิ่งราวทรัพย์ ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย คือ ประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส และ
สิงคโปร์

๒.๖ ความผิดเกี่ยวกับการทุจริตในหน้าที่ ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการ
เปิดเผย คือ ประเทศสหรัฐอเมริกา

๒.๗ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย
คือ ประเทศสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และสิงคโปร์

๒.๘ ความผิดฐานก่อจลาจล ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย คือ
ประเทศสิงคโปร์ และสหรัฐอเมริกา (มลรัฐเดอลาแวร์)

๒.๙ ความผิดฐานฆ่า ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย คือ ประเทศ
สิงคโปร์

๒.๑๐ ความผิดฐานลักพาตัว ประเทศที่กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผย คือ
ประเทศสิงคโปร์

จากการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับข้อมูลที่จัดเก็บ และการเปิดเผยข้อมูล
ประวัติอาชญากรรม รวมไปถึงฐานความผิดร้ายแรงในต่างประเทศกำหนดให้ต้องมีการเปิดเผยโดยตลอด
ฝ่ายเลขานุการ พิจารณาแล้วเห็นว่าการกำหนดฐานความผิดที่ร้ายแรงที่ต้องมีการเปิดเผยโดยตลอดแม้ผู้เป็น
เจ้าของประวัติจะได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษ
ตามคำพิพากษาแล้วก็เปิดเผยได้ตามร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ เห็นควรให้มีการ
ปรับปรุงแก้ไขถ้อยคำในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ พร้อมทั้งกำหนดรายละเอียดพฤติการณ์หรือลักษณะ
ตามร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕

ประเด็น...

ประเด็นอภิปราย

๑. การปรับเปลี่ยนหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการเปิดเผยข้อมูลประวัติอาชญากรรม จากเดิมสำนักงานศาลยุติธรรม เป็น กระทรวงยุติธรรม โดยให้มีการแก้ไขร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๖

(๑) ควรมีการแก้ไขข้อความในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๓ วรรคสอง จากเดิม “ข้อบังคับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม” เป็น “กฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม”

(๒) ในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๗ วรรคท้าย ที่บัญญัติว่า คำสั่งของศาลยุติธรรมหรือศาลทหารให้ถือเป็นที่สุด หากตัดข้อความนี้ออก สามารถยื่นคำร้องต่อศาลปกครองได้หรือไม่ เพราะเป็นเรื่องสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งบทบัญญัติในมาตรา ๗ ไม่ได้กำหนดให้ดำเนินการในรูปของคณะกรรมการ แต่เป็นในชั้นของเจ้าหน้าที่ จึงอาจต้องมีการกำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้อุทธรณ์ไปที่ใด ซึ่งมี ๒ กรณี คือ การอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม หรือหากเห็นว่าคำสั่งนายทะเบียนเป็นที่สุด ก็สามารถอุทธรณ์ต่อศาลปกครองได้เลย

๒. การปรับเปลี่ยนบทนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” จาก “ข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา และข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา” เป็น “ข้อมูลของบุคคลที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดในคดีอาญา”

(๑) กรณีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องจะถือว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นประวัติอาชญากรรมหรือไม่ เพราะการที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องมีด้วยกันหลายเหตุ เช่น คดีขาดอายุความ หรือ จำเลยไม่ได้กระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๕

(๒) กรณีที่ศาลมีคำพิพากษาว่ามีความผิดและมีการลงโทษ ไม่รวมคำพิพากษายกฟ้องใช่หรือไม่ เพราะบางกรณีศาลยกฟ้องโดยไม่มีความผิด หรือบางกรณีศาลยกฟ้องโดยที่ยังคงมีความผิดอยู่ ซึ่งในต่างประเทศมีแนวทางในเรื่องนี้อย่างไร

(๓) เห็นควรให้มีการจัดเก็บข้อมูลทั้งคำพิพากษายกฟ้องและคำพิพากษาลงโทษ โดยแก้ไขนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” เป็น ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของบุคคลในคดีอาญาไม่ว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษหรือไม่ก็ตาม ซึ่งบางกรณีศาลยกฟ้องโดยไม่ได้วินิจฉัยว่ามีความผิด และบางกรณีศาลวินิจฉัยว่ามีความผิดและขาดอายุความ ดังนั้น จึงต้องพิจารณาให้ชัดเจนว่าประวัติอาชญากรรมมีขอบเขตครอบคลุม เพียงใด

(๔) เห็นควรแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๑ โดยการเพิ่ม “ข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา” เพื่อให้หน่วยงานที่ได้จัดเก็บรวบรวมข้อมูลไว้ตามอำนาจหน้าที่สามารถเปิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงานอื่น ๆ ได้ และยังคงสอดคล้องกับนิยามคำว่า “ประวัติอาชญากรรม” โดยการบัญญัติข้อความดังกล่าวเพื่อป้องกันการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาต่อบุคคลอื่น ๆ นอกเหนือจากกรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ ซึ่งนอกเหนือจากนี้อาจต้องมีการเพิ่มหมวดหมู่กรณีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาว่า จะต้องทำอย่างไรประกอบด้วย

ดังนั้น ประวัติอาชญากรรม หมายความว่าศาลมีคำพิพากษาว่ากระทำความผิด แต่ยกฟ้องหรือไม่ และถ้ามีกรณีกำหนดให้หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญา ไม่ให้มีการเปิดเผยทำได้เพียงใด อาจต้องมีการบัญญัติให้ชัดเจนว่าห้ามหน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการต้องหาคดีอาญาเปิดเผยต่อหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่มาขอข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณารับสมัครบุคคลเข้าทำงาน เป็นต้น

๓. การยกเลิกการจัดเก็บค่าธรรมเนียมกรณีการยื่นคำร้องขอต่อนายทะเบียนให้พิจารณาเรื่องการเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยประวัติอาชญากรรม

ได้มีการตัดข้อความในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๕ วรรคสอง บัญญัติว่า “ให้ประธานศาลฎีกา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม มีอำนาจออกข้อบังคับกำหนดค่าธรรมเนียมหรือยกเว้นค่าธรรมเนียม” ออก และตัดข้อความในมาตรา ๑๓ ที่บัญญัติว่า “โดยเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในข้อบังคับ” ออก

๔. การปรับเปลี่ยนฐานความผิดที่ร่างพระราชบัญญัติฯ กำหนดให้ต้องมีการเปิดเผยแม้ผู้เป็นเจ้าของประวัติจะได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษาแล้วก็เปิดเผยได้ ตามร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕

(๑) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๙ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ สามารถบัญญัติต่อกันได้หรือไม่

(๒) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ เป็นฐานความผิดที่ร้ายแรงแม้ผู้เป็นเจ้าของประวัติจะได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายว่าด้วยการล้างมลทิน หรือพ้นระยะเวลาห้าปีนับแต่พ้นโทษตามคำพิพากษา แล้วก็ให้เปิดเผยได้ ซึ่งในมาตรา ๑๕ จะไม่ได้ดูที่ฐานความผิดอย่างเดียวแต่ดูที่พฤติการณ์ประกอบด้วย เช่น กรณีฐานความผิดฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ถ้ามีพฤติการณ์ว่าเป็นการกระทำความผิดซ้ำซาก จะต้องเปิดเผยโดยตลอด เป็นต้น

(๓) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ (๑) ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย นอกจากความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาแล้ว ยังมีการก่อการร้ายที่มีลักษณะเป็นการทำร้าย ทำลายระบบสื่อสารหรือกระทำการใดอันก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ระบบการขนส่ง สาธารณะ ระบบโทรคมนาคม หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ ซึ่งจะมีโทษเบา ความผิดเหล่านี้จะรวมด้วยหรือไม่ รวมไปถึงประเด็นความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายนอกจากประมวลกฎหมายอาญาแล้ว ยังมีกรณีในแง่ของระหว่างประเทศด้วย ซึ่งจะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องอีกหลายฉบับ ดังนั้น จึงต้องพิจารณาว่าการก่อการร้ายจะเอาความผิดที่ครอบคลุมเฉพาะกฎหมายอาญาอย่างเดียวหรือครอบคลุมไปยังกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย

(๔) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ (๒) ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา โดยในหมวดที่ ๔ ความผิดต่อสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศเป็นความผิดที่มีโทษเบา จึงควรมุ่งหมายเฉพาะความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงในประเทศไทยเท่านั้น ทั้งนี้ ความผิดในหมวด ๓ ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๙ – มาตรา ๑๒๙) เป็นความผิดที่มีโทษหนัก ส่วนในหมวด ๒ ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๓ – มาตรา ๑๑๘) จะเป็นความผิดที่มีโทษรองลงมา ดังนั้น จึงมีข้อสังเกตว่าไม่ควรรวมหมวด ๔

(๕) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ (๑) (๒) เป็นการกำหนดถ้อยคำมาจากตัวบท และในมาตรา ๑๔ (๒) ควรใช้ถ้อยคำว่า “ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักรและเห็นควรรวมมาตรา ๑๔ (๑) (๒) เข้าด้วยกันเพราะเป็นกฎหมายอาญาเหมือนกัน

(๖) หากเป็นกรณีที่เจ้าของประวัติถึงแก่ความตายข้อมูลที่จัดเก็บไว้จะยังสามารถเปิดเผยได้หรือไม่

(๗) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ (๓) เห็นควรให้คงเดิม

(๘) ร่างพระราชบัญญัติฯ...

(๘) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ (๔) ไม่ควรบัญญัติว่า “เว้นแต่นิติบุคคลกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์” เนื่องจากความผิดทุกฐานความผิดนิติบุคคลสามารถกระทำความผิดได้ ไม่ใช่เฉพาะความผิดฐานนี้

(๙) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ (๕) จากที่มีการปรับแก้ไขอายุเด็กกรณีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี เฉพาะเป็นการกระทำกับเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี เห็นควรให้แก้ไขเป็นการกระทำกับเด็กอายุยังไม่เกินสิบแปดปี

(๑๐) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ เห็นควรบัญญัติในลักษณะเดียวกันกับมาตรา ๑๔

(๑๑) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ ควรไปกำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ ส่วนความผิดฐานฆ่าผู้อื่นซึ่งกระทำโดยเจตนา ในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ (๑) คงไว้ในมาตรา ๑๕ และให้ไปกำหนดพฤติการณ์

(๑๒) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ ตรี ควรไปกำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ เนื่องจากพิจารณาแล้วเห็นว่าหากเป็นโทษประหารชีวิตอย่างเดียวจะเป็นความผิดร้ายแรงที่ควรไปกำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ ส่วนความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่ไม่ใช่กรณีตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๗๗ ตรี ให้คงไว้ในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ โดยกำหนดพฤติการณ์ในลักษณะที่ต้องเป็นการป้องกันสังคม เช่น ข่มขืนโดยการใช้กำลังบังคับ เป็นต้น

(๑๓) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ (๓) ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน ต้องกำหนดพฤติการณ์ในลักษณะที่มีประชาชนมากกว่าที่คน หรือทำความเสียหายมากเพียงใด เป็นต้น

(๑๔) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ (๔) ความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็ก เป็นความผิดที่มีอยู่ในกฎหมายหลายฉบับ จึงต้องไปพิจารณาว่าจะกำหนดให้ครอบคลุมเพียงใด

(๑๕) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ (๕) ความผิดฐานกระทำอนาจารเฉพาะเป็นการกระทำกับเด็กอายุยังไม่เกินสิบแปดปี เห็นควรให้คงเดิม

(๑๖) การกำหนดพฤติการณ์ในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ ควรเป็นหลักเกณฑ์ ๓ หลักเป็นสำคัญ คือ ๑) ต้องมีความร้ายแรง โหดร้ายทารุณ ๒) มีความต่อเนื่องในลักษณะของการกระทำ ความผิดซ้ำ ติดนิสัย และ ๓) เป็นความผิดที่มีการประทุษร้ายต่อเด็กและสตรี เป็นต้น โดยเป็นความผิดที่ไม่เข้าลักษณะของร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๔ แต่อาจมีการจำกัดไว้ว่า ไม่รวมความผิดที่เป็นความผิดศาลแขวง และกำหนดอัตราโทษไว้ การบัญญัติในลักษณะนี้จะทำให้ไม่ต้องใส่ฐานความผิด และอาจมีการเปิดช่องไว้ว่า หากต้องการจะระบุฐานความผิดให้ระบุในกฎกระทรวง

(๑๗) ร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๑๕ ที่ต้องพิจารณาจากฐานความผิดและพฤติการณ์ บุคคลที่จะวินิจฉัยว่าพฤติการณ์ลักษณะใดจะเข้ากรณีมาตรา ๑๕ ที่ต้องมีการเปิดเผย ต้องเป็นดุลพินิจของนายทะเบียนที่จะต้องนำคำพิพากษาไปวิเคราะห์ และถ้าหากนายทะเบียนมีดุลพินิจไม่ให้มีการเปิดเผยประวัติอาชญากรรม แต่ในทางศาลยังคงต้องให้คู่ความสามารถมาคัดสำเนาคำพิพากษาไปเปิดเผยเองได้ตามปกติ

๕. ประเด็นอื่น ๆ

เห็นว่าในร่างพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๗ และมาตรา ๑๒ วรรคท้ายมีความซ้ำซ้อนกัน จึงต้องมีการปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฯ ให้มีความเหมาะสม พร้อมทั้งพิจารณาถึงถ้อยคำในบทบัญญัติให้มีความสอดคล้องกันด้วย

มติที่ประชุม มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการ นำข้อสังเกตของคณะอนุกรรมการฯ ไปปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติฯ ให้มีความสมบูรณ์ และให้ศึกษาเพิ่มเติมประเด็นคำพิพากษายกฟ้องว่าจัดเป็นข้อมูลประวัติอาชญากรรมตามนิยามของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ. หรือไม่ พร้อมทั้งหารือกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาถึงรูปแบบและถ้อยคำในการร่างกฎหมายให้มีความถูกต้องเหมาะสม และครอบคลุมบริบทตามข้อสังเกตของที่ประชุม

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องอื่นๆ
ข้อเสนอการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้พันโทที่มีพฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคม

สืบเนื่องจากในคราวการประชุมเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๖๔ ณ ห้องประชุม ๑๑-๐๑ อาคารกระทรวงยุติธรรม (แห่งใหม่) และในคราวการประชุมผู้บริหารกระทรวงยุติธรรม ครั้งที่ ๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้มีข้อสั่งการมอบหมายให้สำนักงานกิจการยุติธรรมรับไปดำเนินการศึกษาค้นคว้ากฎหมาย ข้อมูลทางวิชาการ แนวทางปฏิบัติและข้อมูลด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อติดตามและควบคุมผู้พันโทที่มีพฤติกรรมกระทำผิดร้ายแรงหรือมีความเสี่ยงในการกลับมากระทำผิดซ้ำ โดยมุ่งเน้นการดำเนินการที่สำคัญ ๒ ประการ คือ ๑) การเพิ่มประสิทธิภาพกลไกที่มีอยู่เดิมให้ยั่งยืน และ ๒) การศึกษาและยกร่างกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้พันโท โดยใช้กลไกของคณะอนุกรรมการพัฒนามาตรฐานกฎหมายและการบังคับใช้ ในการศึกษาข้อมติร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับศูนย์เฉพาะกิจเฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน (JSOC) ก่อนเสนอคณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ (กพยช.)

ซึ่งสำนักงานกิจการยุติธรรมได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอันตรายจากผู้พันโทที่มีพฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคม ตามข้อสั่งการเรียบร้อยแล้ว ประกอบด้วย สถิติที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ (๑) ผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น ๓๑๑,๖๒๖ คน ประกอบด้วย นักโทษเด็ดขาด ๒๕๐,๖๔๒ คน ผู้ต้องขังระหว่าง (อุทธรณ์-ฎีกา ใต้สวน-พิจารณา และสอบสวน) ๕๙,๙๐๙ คน เยาวชนที่ฝากขัง ๒๖ คน และผู้ต้องขังกักขัง ๑,๒๐๙ คน เมื่อจำแนกนักโทษเด็ดขาดตามฐานความผิดแล้วพบว่า มีผู้ต้องขัง ๒๐๗,๑๒๖ คน หรือร้อยละ ๘๒.๖๔ เป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติด และผู้ต้องขัง ๔๓,๕๑๖ คน หรือร้อยละ ๑๗.๓๖ คน เป็นผู้ต้องขังในคดีทั่วไป (ข้อมูลจาก www.correct.go.th ณ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๔) (๒) สถิติผู้ต้องขังในคดีร้ายแรงตามหลักเกณฑ์ที่กรมราชทัณฑ์กำหนด พบว่า มีนักโทษเด็ดขาดที่เข้าหลักเกณฑ์ Watchlist ๑ โดยเป็นผู้พันโทหรือผู้ต้องขังในเรือนจำที่ใกล้พันโท ซึ่งกระทำผิดใน ๗ ฐานความผิด จำนวน ๒๕,๔๕๔ คน แบ่งเป็นคดียาเสพติด ๑,๙๐๐ คน และคดีทั่วไป ๔๕,๘๑๖ คน ทั้งนี้ ผู้ต้องขังคดีร้ายแรงที่จะได้รับการปล่อยตัวในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จำนวน ๒,๐๙๗ คน และปี พ.ศ. ๒๕๖๕ จำนวน ๒,๓๔๗ คน ซึ่งปัจจุบันศูนย์เฉพาะกิจเฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน (JSOC) มีข้อมูลผลการติดตามผู้พันโทที่มีลักษณะพิเศษ จำนวน ๑๓๑ คน (ข้อมูลจากกรมคุมประพฤติ ณ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔) (๓) สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ปล่อยตัวรายปี โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ พบว่า มีผู้ได้รับการปล่อยตัว ๑๒๕,๔๑๙ คน (ข้อมูลจาก www.correct.go.th ณ วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๔) และ (๔) สถิติการกระทำผิดซ้ำ ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๖๒ พบว่า มีจำนวนผู้ต้องขังที่มีการกระทำผิดซ้ำหลังจากได้รับการปล่อยตัวในปีแรกของระยะเวลาการติดตามพฤติกรรมผู้พันโท โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ มีจำนวน ๒๗,๕๘๖ คน ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ มีจำนวน ๒๔,๐๙๒ คน และปี พ.ศ. ๒๕๖๒ มีจำนวน ๓๑,๒๒๒ คน (ข้อมูลจากรายงานสถานการณ์อาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๒)

ในการนี้...

ในการนี้ จากการศึกษาได้มีข้อเสนอแนะในการติดตามผู้พันโทษที่มีลักษณะเป็นภัยต่อสังคมที่ต้องรับไปดำเนินการศึกษาค้นคว้ากฎหมาย ข้อมูลทางวิชาการ แนวทางปฏิบัติ และข้อมูลด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อติดตามและควบคุมผู้พันโทษที่มีพฤติกรรมกระทำผิดร้ายแรงหรือมีความเสี่ยงในการกลับมากระทำผิดซ้ำ โดยมีประเด็นสำคัญที่ต้องนำไปศึกษาและพิจารณา ดังนี้

๑. เพิ่มประสิทธิภาพของกลไกที่มีอยู่เดิมให้ยั่งยืน

๑.๑ การพัฒนาพฤตินิสัย การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยของกรมราชทัณฑ์ ที่รวมถึงการคัดกรอง การประเมินความเสี่ยง และการจัดทำฐานข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ เช่น การกำหนดให้พิจารณาทั้งคดีปัจจุบัน และคดีในอดีต เป็นต้น

๑.๒ การติดตาม สงเคราะห์ สอดส่อง ผู้พันโทษของกรมคุมประพฤติ

๑.๓ การทำงานของส่วนกลาง อาทิ ศูนย์เฉพาะกิจเฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน (Safety Observation Ad hoc Center, Ministry of Justice) JSOC การทำงานในส่วนภูมิภาค/พื้นที่ อาทิ อาสาสมัครคุมประพฤติ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด และคณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมระดับจังหวัด (กพยจ.)

๑.๔ การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงาน และบูรณาการการทำงานร่วมกัน ได้แก่ กรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาสังเคราะห์และออกแบบโปรแกรมหรือกลไกที่เหมาะสมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหรือผู้พันโทษ

๒. ยกร่างกฎหมายนักโทษคดีร้ายแรง เพื่อเฝ้าระวังและป้องกันการก่ออาชญากรรม สะเทือนขวัญ สร้างความปลอดภัยให้สังคม แก้ไขปัญหาและลดอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้พันโทษ ตลอดจนมีกฎหมายที่กำหนดบทลงโทษหรือมาตรการที่เหมาะสมโดยการติดตาม ควบคุม และสอดส่องผู้พันโทษ ที่กระทำความผิดในคดีร้ายแรง อุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ หรือมีความเสี่ยงในการกลับมากระทำผิดซ้ำ

๒.๑ หลักการและเหตุผลของร่างกฎหมาย

- การกำหนดแนวทาง วิธีการ และเงื่อนไข การปล่อยตัวผู้ต้องขัง ทั้งในกรณีปล่อยครบกำหนดโทษ (ชนบ้าย) และปล่อยก่อนครบกำหนดโทษ (พักการลงโทษ และอภัยโทษ) เพื่อติดตามและควบคุมพฤติกรรมโดยการใช้มาตรการด้านการคุมประพฤติที่เข้มข้น

- การนิยามกลุ่มเป้าหมาย “คดีร้ายแรง” ขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายให้ชัดเจนและเหมาะสม

- มีคณะกรรมการที่มีหน้าที่และอำนาจ ในการสั่งหรือพิจารณาดำเนินการต่อผู้ต้องขังหรือผู้พันโทษคดีร้ายแรง มีหน้าที่ในการกำกับติดตาม และมีศูนย์ข้อมูลผู้กระทำความผิด หรือศูนย์เฝ้าระวัง เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของคณะกรรมการ หรือดำเนินการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

- การขึ้นทะเบียน หรือเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำความผิดคดีร้ายแรง

- ด้านโครงสร้างและงบประมาณภาพรวม โดยการกำหนดหน่วยงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่มีหน้าที่ต้องดำเนินการและรับผิดชอบให้ชัดเจน

- กำหนดบทบาทของกลไกเชิงพื้นที่ เช่น อาสาสมัครคุมประพฤติ ฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมถึงกำหนดค่าตอบแทน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมถึงสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง

- บทกำหนดโทษ กรณีฝ่าฝืนไม่ทำตามกฎหมาย หรือกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ ละเว้นไม่ปฏิบัติหน้าที่

- คู่มือการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ซึ่งรวมถึงการจัดทำสื่อแนะนำเสนอสังคม โดยการเผยแพร่และสร้างความรู้ความเข้าใจกับสังคมในเรื่องนี้ด้วย

๒.๒ ศึกษาข้อมูลจากกฎหมายต่างประเทศ โดยใช้ Serious Offenders Act ๒๐๑๘ (NO. ๒๗ of ๒๐๑๘) ของประเทศออสเตรเลีย เป็นข้อมูลตั้งต้นเนื่องจากมีกรณีที่น่าสนใจ เช่น กรณีคดีร้ายแรงศาลสามารถเสนอเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาภายหลังศาลตัดสินคดีไปแล้วได้ (เพิ่มโทษ กรณีพ้นโทษไปแล้ว หรือลดโทษ/เพิ่มโทษ กรณียังอยู่ในเรือนจำหรือรับโทษอยู่) และศึกษาการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวหรือการคุมประพฤติเข้มข้นตลอดชีวิตกับผู้กระทำความผิดร้ายแรง

๒.๓ การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย ที่รวมถึงการจัดทำฐานข้อมูลให้ครบถ้วนถูกต้อง และมีประสิทธิภาพต่อการติดตามและการป้องกันการกระทำผิดซ้ำอย่างมีประสิทธิภาพ

- Watchlist ๑ ได้แก่ ผู้พ้นโทษหรือผู้ต้องขังในเรือนจำที่ใกล้พ้นโทษ (ชนป่วย) ที่กระทำผิดใน ๗ ฐานความผิด (นอกจากเรือนจำแล้ว) ได้แก่ ฆ่าเด็กหรือข่มขืนเด็ก ฆ่าข่มขืน ฆาตกรต่อเนื่อง ฆาตกรโรคจิต สังหารหมู่ ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์โดยการฆ่า และนักค้ายาเสพติดรายสำคัญ

- Watchlist ๒ ได้แก่ กลุ่มผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษหรือลดวันต้องโทษ จำคุก ที่มีลักษณะคดีสะท้อนขวัญ (กำลังจะออกจากเรือนจำ)

- Watchlist ๓ ได้แก่ กลุ่มผู้กระทำผิดที่เป็นคดีสะท้อนขวัญซึ่งอยู่ในความสนใจของภาคประชาชน (อยู่ในชั้นสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือชั้นการพิจารณาคดีของศาล หรือเป็นผู้ต้องขังระหว่างอยู่ในเรือนจำของกรมราชทัณฑ์หรือได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว/ประกันตัว)

๒.๔ การยกร่างกฎหมายนักโทษคดีร้ายแรง โดยใช้กรอบแนวทางข้างต้น รวมถึงการศึกษาข้อมูลทางวิชาการ การถอดบทเรียนจากสถานการณ์ภายในประเทศ และรูปแบบการบังคับใช้กฎหมายของต่างประเทศ เพื่อนำมากำหนดหลักการและเหตุผล เจตนารมณ์ภาพรวมของร่างกฎหมาย ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยองค์ความรู้จากผู้เชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์การทำงานด้านกฎหมาย และกระบวนการยุติธรรม มีความรู้ความเข้าใจต่อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ นโยบายของรัฐบาลและกระทรวงยุติธรรม แนวคิดทฤษฎีตามหลักอาชญาวิทยาและหลักทัณฑ์วิทยา หรือองค์ความรู้อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนต้องสามารถดำเนินการได้ตามขั้นตอนการจัดทำร่างกฎหมาย อาทิ การวิเคราะห์เหตุผลและความจำเป็น การวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย รวมถึงจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น การเผยแพร่เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชนและส่วนราชการ ทั้งนี้ สำนักงานกิจการยุติธรรมมีเป้าหมายในการยกร่างกฎหมายให้แล้วเสร็จภายในเดือนกันยายน ๒๕๖๔

ประเด็นอภิปราย

เพื่อให้มีการติดตามและควบคุมผู้พ้นโทษที่มีพฤติกรรมกระทำผิดร้ายแรงหรือมีความเสี่ยงในการกลับมากระทำผิดซ้ำ อันเป็นประเด็นที่สำคัญและต้องมีการดำเนินการอย่างรอบคอบ ซึ่งจะได้มีการยกร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับศูนย์เฉพาะกิจเฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน (JSOC) ต่อไปนั้น ในการนี้ เห็นควรให้สำนักงานกิจการยุติธรรมศึกษาเพิ่มเติมถึงกฎหมายของประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกเหนือจากกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย รวมถึงดำเนินการยกร่างกฎหมายโดยคำนึงถึงแนวทางคล้ายคลึงกับโครงสร้างของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

มติที่ประชุม

มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการดำเนินการ ดังนี้

(๑) ศึกษากฎหมายของประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพิ่มเติม นอกจากกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย

(๒) ดำเนินการยกร่างกฎหมายโดยคำนึงถึงแนวทางคล้ายคลึงกับโครงสร้างของร่างพระราชบัญญัติประวัติอาชญากรรม พ.ศ.

ในการนี้...

ในการนี้ ให้รายงานความคืบหน้าการดำเนินการยกร่างกฎหมาย และให้เชิญผู้แทน
กรมราชทัณฑ์และผู้แทนกรมคุมประพฤติเข้าร่วมในการประชุมครั้งถัดไปด้วย

เลิกประชุม

เวลา ๑๖.๓๐ น.

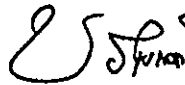
วิภากร สากลดี
(นางสาวสุดาพร สกลดี)

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้จดยางานการประชุม

วิภากร วิทิตา,

(นางชัตติยา รัตนติล)

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้จดยางานการประชุม

(นายชัยวัฒน์ ร้างเล็ก)

อนุกรรมการและเลขานุการ
ผู้ตรวจรายงานการประชุม

สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม

เลขที่รับ ๑๑๒๕๕

วันที่ ๐๓ พ.ค. ๒๕๖๔

เวลา ๑๒:๑๕:๑๕ น.

กลุ่มงานช่วยอำนวยความสะดวกและประสาน
ราชการ

เลขรับ ๐๗๖๕๕

วันที่ ๐๕ พ.ค. ๒๕๖๔

เวลา ๑๔:๓๘:๔๔ น.

เรียน ปลัดกระทรวงยุติธรรม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(นางปิยนันท์ แสงอรุณรัตน์)
เลขานุการปลัดกระทรวงยุติธรรม
๐๕ พ.ค. ๒๕๖๔

ทราบ

(ศาสตราจารย์พิเศษวิศิษฏ์ วิศิษฏ์สรอรรถ)
ปลัดกระทรวงยุติธรรม
๐๕ พ.ค. ๒๕๖๔

สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม

เลขที่รับ ๑๑๒๕๕
วันที่ ๐๕ พ.ค. ๒๕๖๔
เวลา ๑๕:๒๘:๐๑ น.